

Artur Möller

Minnena. Elegier och epigram

Stockholm. Albert Bonniers förlag 1909.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

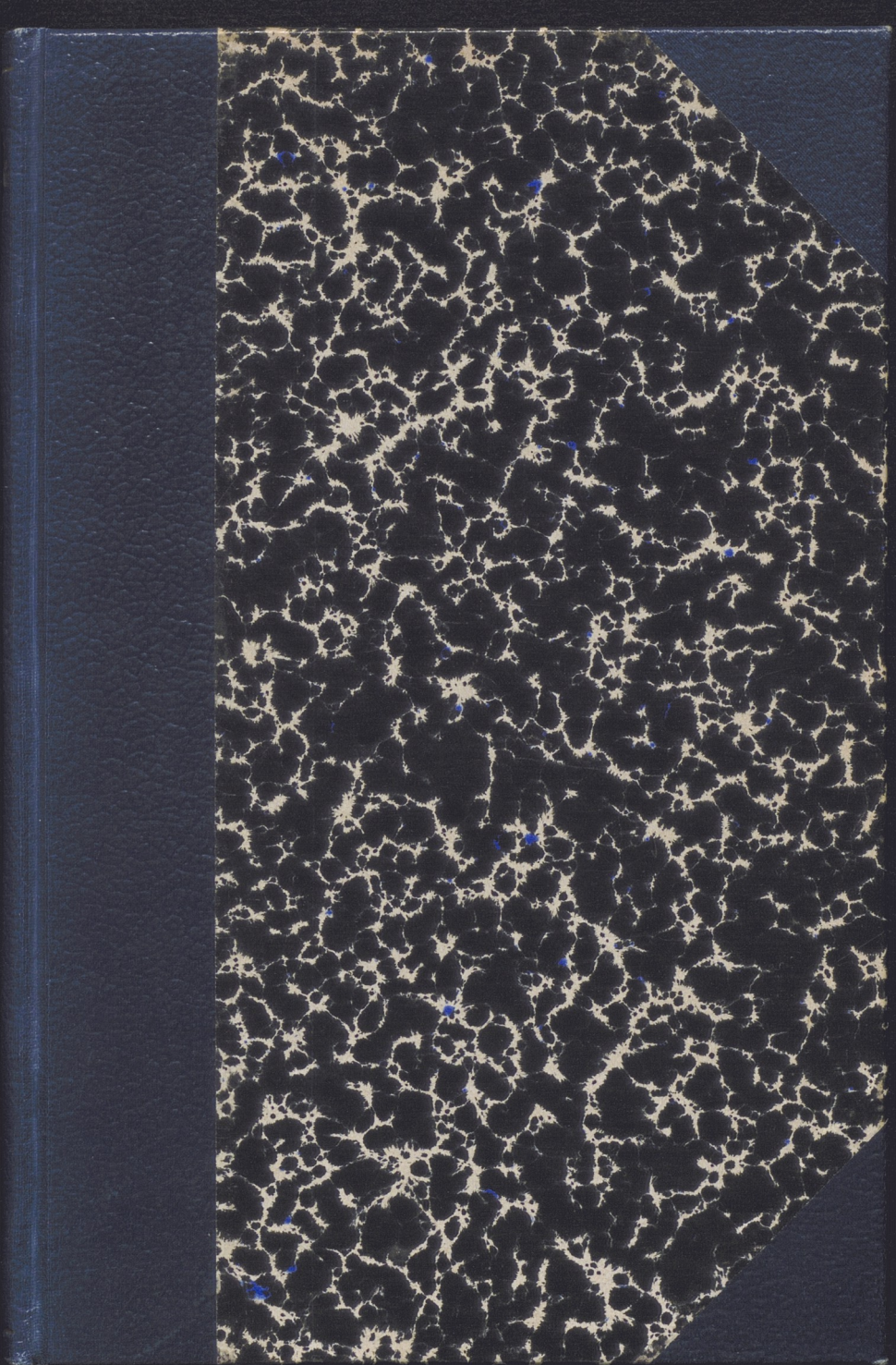
Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/MöllerA/titlar/Minnena/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1616195-faksimil>

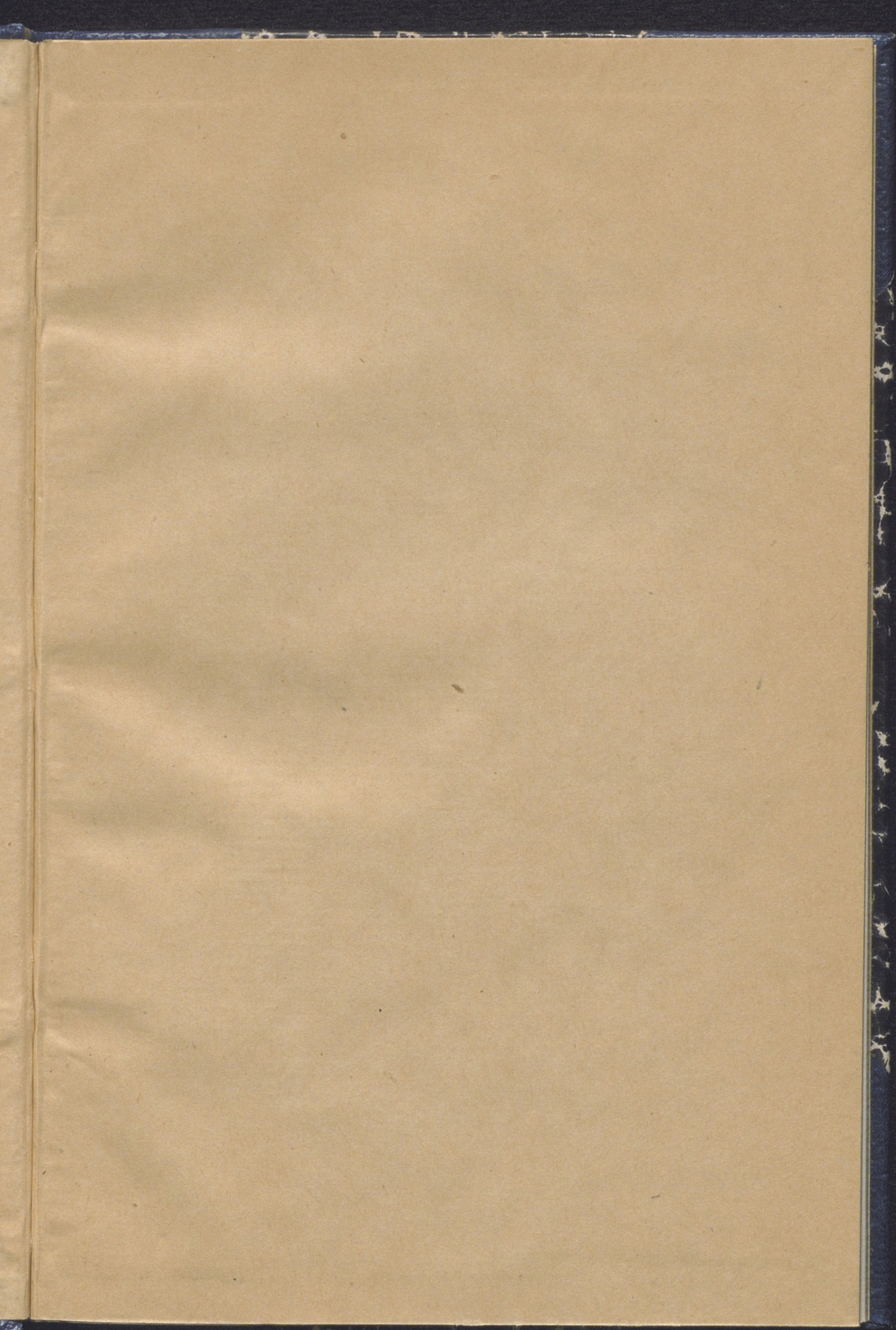

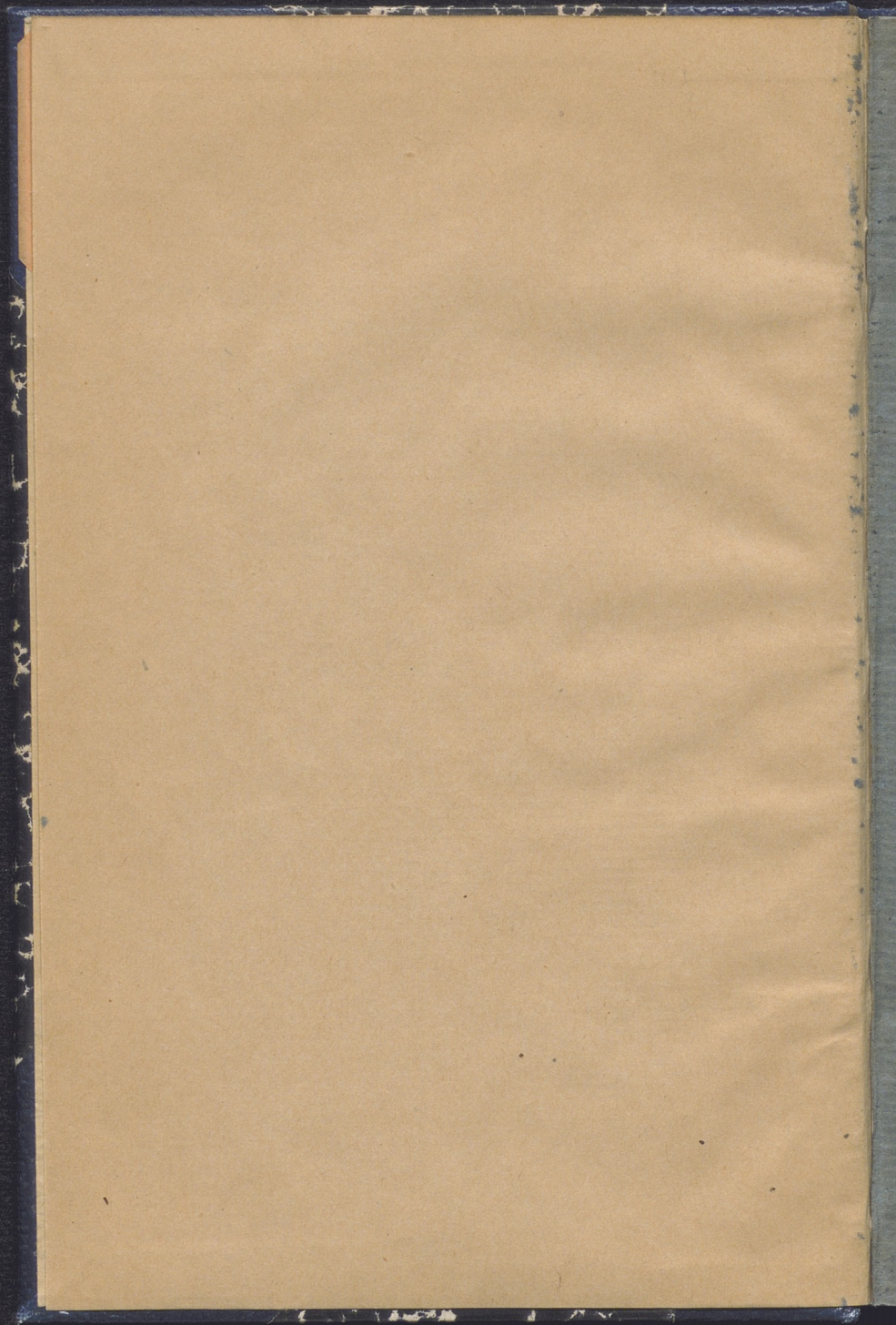
Uppsala Universitets Bibliotek

Sv. avd.

Sv. lilt.

Dikter.

1247

ARTUR MÖLLER
MINNENA

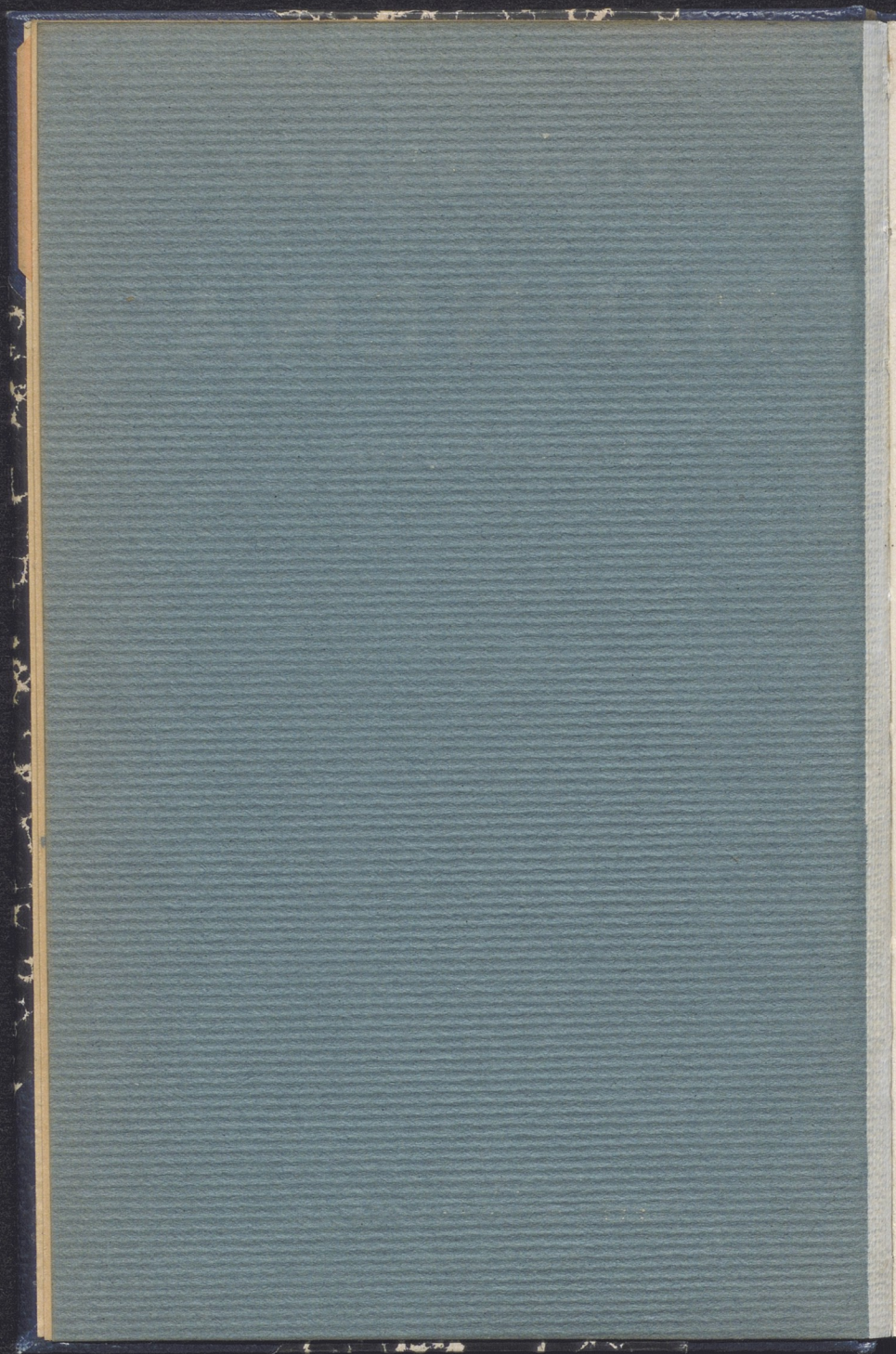
ETT DIKTURVAL

KAT.

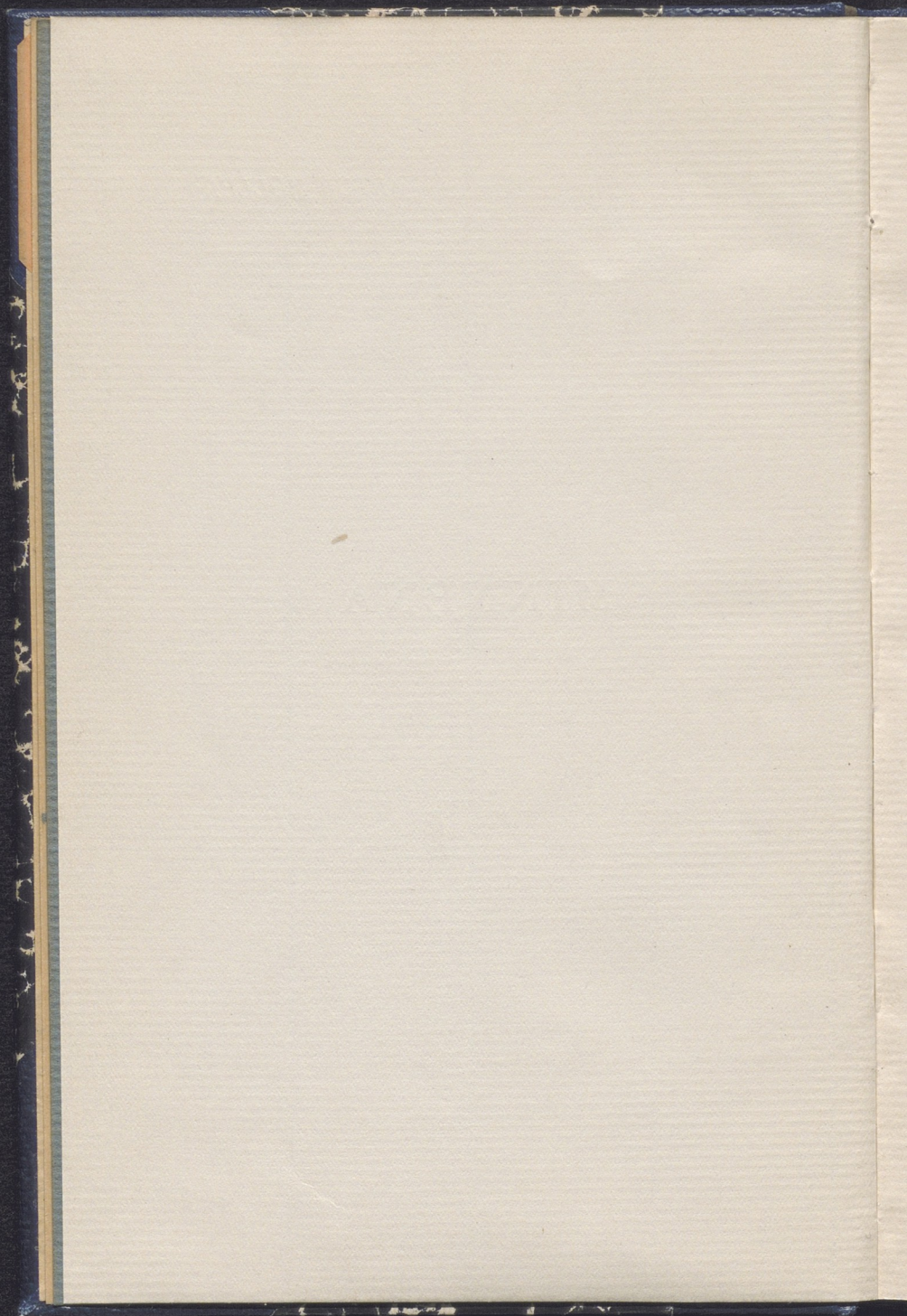
STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 1 krona.

ARTUR MÖLLER

MINNENA

MINNENA

ELEGIER OCH EPIGRAM

AF

ARTUR MÖLLER

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1909

Oh, ma sœur, les choses du passé sont les meilleures.

Mendès.

Tillägnan.

*

Sneda strålars svärmöd — sol som svinner
från en sen och blekgul vinterhimmel,
öde, hvita fält och kala grenar.
Furuskogens mörka vägg i fjärran,
där den frusna vägen krönet hinner.

Ack, din själ var ren och med den vida,
tysta öderymden väl förtrogen.
Men fast dagens lust och tummel drog mig
från din vandrings långa ensamheter,
gick som förr Din ömhet vid min sida.

Tyngre blir mig sinnet än det plägar.
Ensamt eka stegen mot det frusna.
Borta är han nu, som höll så trofast
gossens hand i sin. Och aldrig mera
samman vandra vi på livets vägar.

* * *

Cypress.

*

På det förflutnas graf min krans jag sänker.
 O, hjärta, hur du blef i förtid tungt
 af minnets bittra, fordringsfulla skänker!
 Overkligt når dig allt det lif, som ungt
 på gatan trummar framtidens ackord
 mot suset här på fädrens kyrkogård.
 Hur blir det mesta här till tomma ord!
 Alltjämt i dina drömmar klarast blänker
 det ögonpar, som redan täckts af jord.
 På det förflutnas graf min krans jag sänker.

* * *

Förlåtelse.

*

Förstadsaveny med ung allé.
Sol och blåst och muntert spårvagnskling,
och den vida slättens blåa ring.

Är det inte här den ljusa gatan,
som vi fordom gingo ut till landet,
när det ringde högt af vår i luften,
och din röst ännu ljöd ung och glad?

Hur det skymmer för min blick. Den döde!
Och från hemmet är jag hundramila.
Glömde jag igen, att allt är öde?

Är det därför, att jag snart skall följa,
som de onda årens slagg försjunkit
i en sval och nådig glömskas bölja,

men min barndoms ljusa bilder stanna.
Till min lägerstad i gryningstimman
kom en dröm från längesen och kysste
blidt förlåtande som förr min panna.

* * *

Det tyngsta.

*

Hur tunga kval, som än gått fram i dikt,
sök *det* ej där, som likväl djupast smärtat
— som aldrig kunde forma sig till bikt,
men gick som iskallt järn igenom hjärtat.

Den tyngsta smärtan älskar ej att skrifva
och den förmår blott ett — att sönderrifva.

* * *

Gamla visor.

*

Man sjunger i en fruset grön salong
de gamla visorna, de glömda kära.
Den gamla tiden vaknar vid sin sång.
Ett outsägligt vemod de mig bära.
En ljuf och enkel kärlek är mig nära.

Af sina dunkla minnen hjärtat sprängs.
O tid, som sjönk för snart i det förflutna!
I afskedsstrimman från din port, som stängs,
stå än min barndoms drömmar glansbegjutna,
min ungdoms ideal, de nu förskjutna.

Men här i dina visor kastar du
en sista slängkyss från din kärleks glada
och fromma svärmeri in i vårt kalla nu —
hvert år din sjunkna klockas klang försvagar
och på din graf sig hopa tomma dagar.

* * *

Parken.

*

Här har jag sett som i en dröm tillbaka
min första ungdoms döda romantik.
Ännu en natt har jag fått genomvaka
med henne, som en gång min själ gjort rik.

Här, där åt sidan trädens skuggor stiga
och floden flyter månbelyst och vid
och rökelsen från hundra rosor viga
den ljusa andaktstysta nattens frid.

Hur stodo träden som i dröm försänkta!
Hur lent flöt månens silfverskir kring allt!
Hur fick väl allt, som förr mig lärt att längta,
på nytt sin forna tjusande gestalt!

Så mötte mig i julis natt din hägring,
o, ungdomstid, som varade så kort.
Var du då blott med all din bleka fägring
en månskensdröm, som dagens ljus tog bort?

* * *

Ynglingen till kvinnan.

*

Jag är blott längtan, är blott saknad
och trånad, som sig trött har drömt,
men vid din blick till lycka vaknad
min famn jag sträcker mot dig ömt.

Du är blott kropp, du är blott lycka,
som sover i din fullhet blödt.
O, låt min tomma famn dig trycka,
o gif min längtan blod och kött!

* * *

Siaren.

*

Är jag väl en mänska så som ni?
Hundra hjärtan klappa i mitt bröst,
tusen tankar trängas i mitt hufvud,
tigga alla: låna oss din röst.

Aldrig får jag stänga till min dörr,
aldrig neka den förföljde ljud.
I min själ är allas krig mot alla,
oansvarig är jag inför Gud.

Mänskobarn, som dricka af mitt blod
och i mina syner finna tröst!
Söken ej att siarns väsen fånga:
ingen talande, men blott en röst.

* * *

A Versailles.

*

Förkrossad stannar jag inför er prakt,
i dämpad rosa lysande fasader,
och fönstrens oerhörda blindade rader
med ögonlocken fällda i förakt.

Det skratt skall aldrig ljuda mer på jorden
som löser er förtrollning ur sitt tvång.
Förstummats har din högmodsglada sång
och festens rätter ha röjts bort från borden.

Se, hur den bleka senhöstsolen strött
sitt vemod på den löfbetäckta marken!
Som stumma vittnen om en tid som dött
stå glädjens hvita vålnader i parken.

* * *

Si je vous aime, Zémire.

*

Si je vous aime? Demandez
au vent, s'il n'aime pas la rose,
dont le baiser au réveil
rend son haleine parfumée.
Au sol s'il aime le soleil!

Si je vous aime, ma Zémire.
Pour moi, qui adore la beauté
mais la grace et les douceurs surtout,
comment à vous résister?
Car tout cela n'est que vous.

* * *

Bellmansstaden.

*

Från lång förvisning, från tung förbidan
jag nalkas Stockholm från Mälarsidan.
I takt med minnenas mängd af tankar
maskinen susar, propellern bankar.

I gryningsljus dina stränder bada,
du nu så trötta, du förr så glada,
majmorgnars Stockholm och junikvällars
och hvita båtars och gråa hållars.

Här ute lefva din ungdoms dagar,
bland gula trähus i ljusa hagar
och kring din panna, som mistat glansen
än vira minnena bellmanskransen.

Än sofva dagens förgrämda släkten,
än stå de stängda, din nutids häkten.
Men öfver klipporna skimret slår
som glorian kring ett gyllne hår.

* * *

Snönatt.

*

Ut ur röken! Hur svala
kyla flingorna kinden!
Lyser än i mitt minne
skönhetssynen därinne:
armen den hvita och smala.

Flingorna dala och dala.

Sång blir det ilande suset
under slädarnas medar.

Och medan rymderna hvitna
höjs än i hjärtat, det slitna,
hymnen till lifvet och ruset.

* * *

Till en slocknad genius.

*

Förbrända hjärnors vilsna brödraskap
 — i sena timmar ser jag hur I tågen
 förbi som röda vallmobloss i rågen!
 För hett mot skönhet i ert hjärta brann det,
 I gingen vilse i det gråa landet.

Fanfarer följde aldrig era fjät,
 er väg var kort — den gaf er tidigt valet
 emellan grafven eller hospitalet.
 På glasets botten brunno era stjärnor,
 ni vilsna hjärtan, ni förödda hjärnor.

* * *

Enra dikter

ur en ofullbordad cykel: Gisslers bekännelser.

(Gissler var en puckelryggig konstnär.)

*

Framför en fyrtmålning öfver de osaligas boningar.

Hur skall jag nog kunna prisa kvinnornas
kroppar!

O, som lågan ville min sång slicka dig, ljufvaste
kött,

slanka armar, fåfängt sträckta mot höjden,
skinande skuldrors prakt,

kvalfullt böljande höfter

och de ljufva ländernas barnsliga kärleks-
rundning.

O, ett virrvarr af hvitt jag ser er gränslösa skara.

Axlar med joniska vågors klara kristallstänk,
syriskas kvinnors svarta ögon och glupande
underlif,
kysslystna chlorisläppar och svarfvade vristar,
västerns stolta kvinnor med ädelt långa,
smidiga armar och ben.

Alla brinna. Och i de eviga kvalen
vridas de hvita lemmarna grymt.
Det är ej helvetets eld. Det är kärlekens eviga
världskrämp.

✻

Vi och lifvet.

Hvem talte om att utstå lifvet?

Vi känna bara ett.

Nog ondt om det är redan sagdt och skrifvet.

Mot oss har lifvet ändå alltid rätt.

En tyngre börda vet jag: mina fel.
 Att ständigt tyngas ner af kroppens svaghet,
 af viljans krokighet och driftens spel;
 mest outhärdligt är det egna jaget.

*

Blondine.

Låt mig få gå i
 ditt sinnes solsken,
 dricka den ljusa
 klangen af din röst.
 Svält som björkar susa
 dina ungflicksdrömmar
 i mitt sinnes höst.
 Hur skall väl den kärlek,
 som dig gaf åt världen,
 varit sorglös lycka,
 sol och ögontröst.

*

Ramsatan.

Själ, när vill du bevisa din öfverhöghet!
 Ännu ser jag dig dansa till lidelsens pipa,
 ännu bär du med suckan
 kroppens nesliga kval.

Såg du ej nyss den rymd, där du blef född till
 att härska.

Själ en skapande kraft, sjunk ej bland formerna
 ner.

Länge i världen du led, nu bilda kring dig en
 egen,

född till formare själf.

* * *

Väntan.

*

Bultande ord i mitt öra,
brännande ord i mitt sinne
kan jag väl fatta er mening,
är jag väl vaken, vaken?

Snart skall hon stå härinne.

Hur det lyser från taken!
Saliga, hvita himmel
ser du mig vaken, vaken?

Har i ditt stjärnevimmel
 någon i famnen fått trycka
 högre, mjukare, hvitare lycka?

Snart skall hon stå härinne —

dörren skall ljudlöst glida,
 i månskenet hvit som linne
 står hon på mattan, naken.
 Skön som en otrolig syn och lika verklig
 som ljuset bredvid mig i staken.

Het han vreds på sitt läger.
 Klockan knäppte från väggen.
 Pulsarnas hets och ångest
 mätte snabbare tiden.

Snart var ju natten förliden.
 Månskenets ljusflod på mattan
 vred sig fram öfver mönstret.

Men när utanför fönstret
månen och stjärnorna släcktes,
himlen blef black som ett lik,
och den råa
morgonfrossan genomfor allt —
tung och kvalfri sömnens bågare räcktes.

Då gled dörren upp.
Ur sin slummer han väcktes;
någonting mjukt tryckte sig mot hans sida,
och han hörde en röst:
jag ville lära dig bida.

Men den vaknande kallt
såg henne an som en död
ser mot de väsen, som drömma och lida.

Till en forndiktare.

*

Du dröjde ej vid dagens trötta kif.
Från flydda tiders mäktiga ödeslottning,
djupa lidelsers kamp och hårdade viljors brottnig
och de stolta festernas brusande tidsfördrif
göt du en återglans öfver ditt bleka lif.

* * *

Till ett kristallglas.

*

Salongens växter sluka solens sken.
Högt lyfter jag din kalk, helleniskt gjuten,
— af dagens hvita stråle genombruten
din skönhet tindrar som en ädelsten.

Champagnens gnistor dansa på din rand.
Du sorglöshetens dotter med minuten,
nu håller jag din fot i handen sluten,
du som min samtid släppte ur sin hand.

Kristalliskt stolta hymn till vin och ljus!
Fanfar af glömda festers öfverdåd
bland alla vattenglas och tårekrus!

Du fyller mig med sångs och kyssars sus.
Beskär mig stolta skönhetsmakt, som nåd
att ur din kalk få tömma lifvets rus!

* * *

Tersites till sin älskarinna.

*

Så har det onda ordet blifvit sagdt,
och hvad din lusta dolt har vreden yppat:
på bottnen af din kärlek låg förakt.

Hvad visste du väl om mitt väsens halt,
hur kunde jag väl drömma mig att tvinna
så starkt min tjusnings nät kring dig, en kvinna,
att du förmått se bort från min gestalt!

I morgon skiljas vi med sinnet kallt.
Men innan dess vill än en gång jag trycka
i mina armar en bedräglig lycka
i skydd af natten, som försonar allt.

När under mörkrets dok min kyss du känner,
du anar härskaren, och vet ej af
den fulhets skam, som mina kinder bränner.

* * *

Den öfvergifna.

*

Är det så länge sen den natt jag gaf
hvad då på knä du nämnde lifvets lycka.
Den natt du kallade dig själf min slaf.

Så hör jag redan till dem, som du glömde.
När du i gatans trängsel spannet styr,
ditt öga går på nya äfventyr,
och alla hälsa dig, den store, den berömde.

Att ingen hårdare än jag dig dömde!
Af lifvets öknar mest du vanans skyr.
Du tröttnat på en lek, som gjort dig yr
så länge än min kropp dig hemligheter gömde.

Ve mig, som mina skatter hejdlöst tømde,
som blef dig tom för att jag gaf dig allt.
Ve mig, som en odödlig kärlek drömde.

* * *

Dionysos till sina följeslagare.

*

Sen hur från bergen det röda
dryper som saft ur en drufva!
Västerens skyar förblöda.
Bortom glansen, den ljufva,
nattliga skuggorna rufva.
Era leenden falna.
Vakten er väl för att svalna!

Lifvet och bågaren svika,
om man dem tömmer till dräggen.
Låt oss ej, slafvarna lika,

somna med skummet i skäggen,
klämda mot pelarn och väggen.
Vakten er väl för den tunga
dvalan, då ingen kan sjunga.

* * *

Tal till mitt hjärta.

*

Du har för mycket grubblat, du har för hårdt försmäktat,
och alltför länge har du gått ensam med ditt kval
— jag vet för väl, att medan du sökt och bränt och jäktat,
har all din kärlek blifvit ett grant och urblåst skal
— ljudande malm och klingande cymbal!

Nej, du har ingen kärlek mer. Lägg af dig törnroskransen,
som kring din panna vissnat och blifvit unken halm!
Du hör fanfarer skingrande ur tidens trötta kvalm,
du längtar dit, där trumman går, och bragden svänger
lansen,
ett genljud hör jag ur ditt djup af stolt och gammal malm.

Solhälsning.

*

Fröjd som jag trodde släckt
bara i minnet sparad,
gömd från en tid som flytt
skimrar i dag på nytt
öfver mitt lif förklarad.

Drunknar mitt sinne i
morgonens gyllne ljusning?
Gledo mig nyss förbi

stänk af en melodi
burna af öfverfull
svämmande lifsberusning.

Fylls du med sång, med sång?
Sommarens glans i knoppning.
Dagen blir ljus och lång.
Darrar mitt bröst och häfves
än af en blid förhoppning:

Kanske är allt ändå
inte förgäfvets.

* * *

Sordin.

*

Hur dämpadt hviskar nu i kväll fiolen,
 hur tungt jag ser din unga hand den stöda!
 En blek reflex är ännu kvar af solen
 — hur stilla får den strängarna att blöda,
 som när de lefde ännu, våra döda.

Och deras andedräkt befolkar rummet.
 Säg, ha de glömt allt hvad vi underlåtitt?
 Blef väl i deras tysta land förnummet
 hur våra hjärtan ha i löndom gråtit?
 Ha de till slut välsignat och förlåtitt?

* * *

Mänskan talade.

*

Lifvet är mitt ljusa hem,
där jag fann en vänlig brasa
och en själ att värmas vid.
Låt mig stanna kvar hos dem.
Utanför stå natt och fasa.
Lifvet är mitt ljusa hem.

Döden är min svarta skog.
Fryser jag om natten vaken

doft den susar utanför;
du är min, jag tar dig nog
ensam, vapenlös och naken.
Döden är min svarta skog.

* * *

Förklaring.

*

Hur darrar lycka bakom allt mitt ve!
Hvem bar i ångerns kvalda stund ditt bud.
Var det ett minnes helgdagsklang i hjärtat,
var det ett segerlöfte från min Gud.

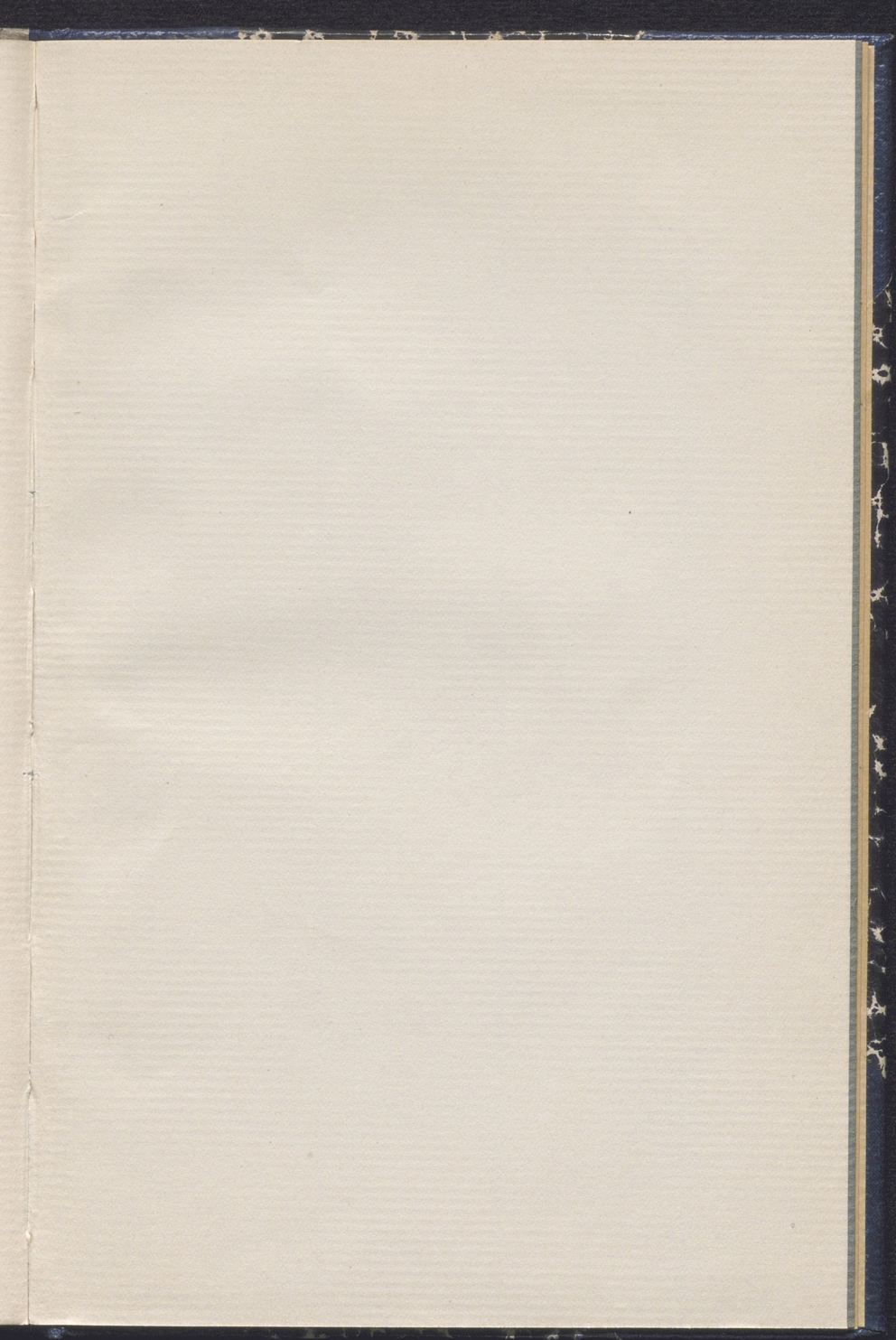
O, kanske talte båda i förening:
än kan den randas, hjärtats bröllopsdag,
då undret återger ditt lif den mening,
som låg förborgad i ditt bästa jag.

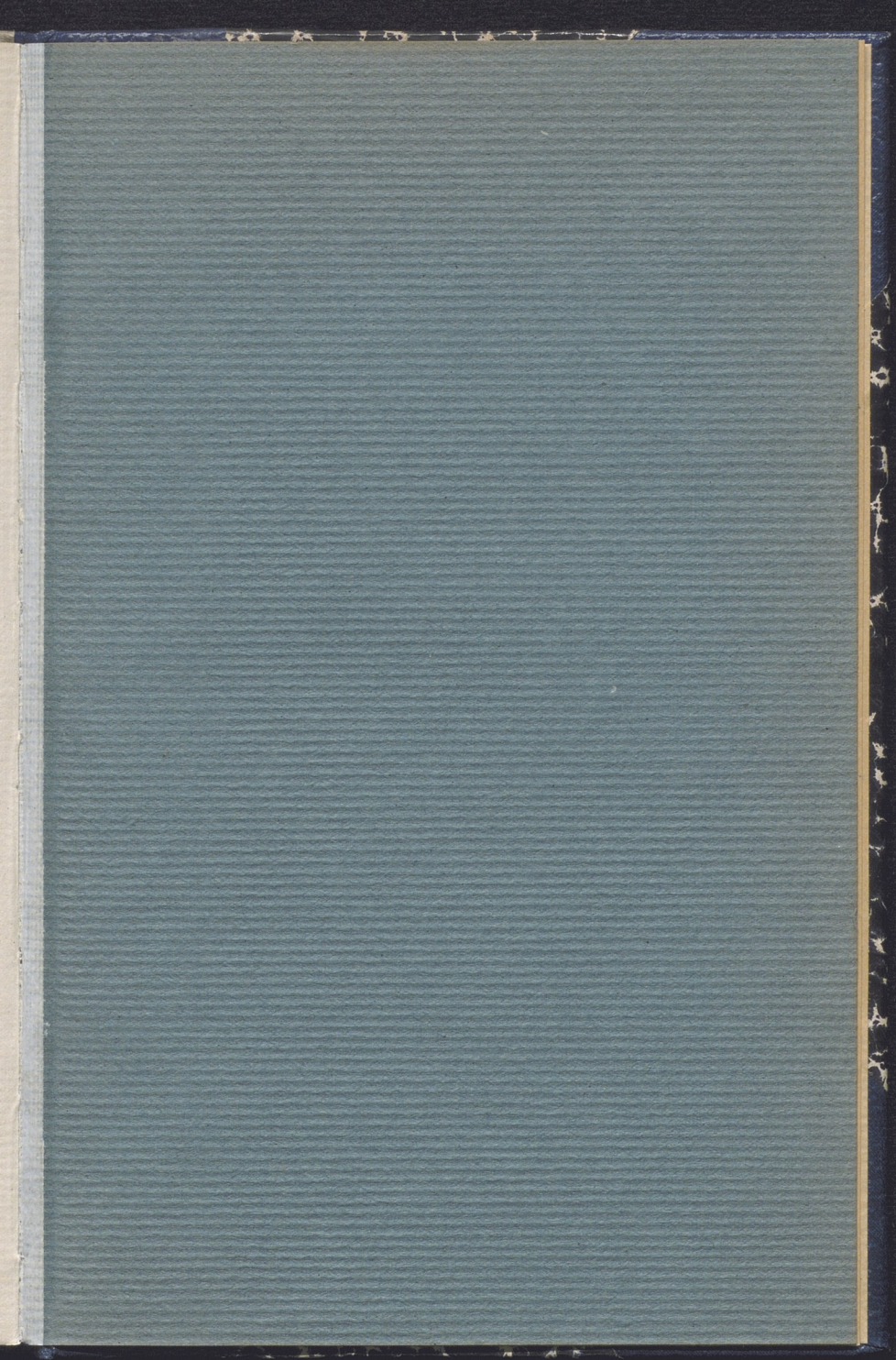
* * *

INNEHÅLL.

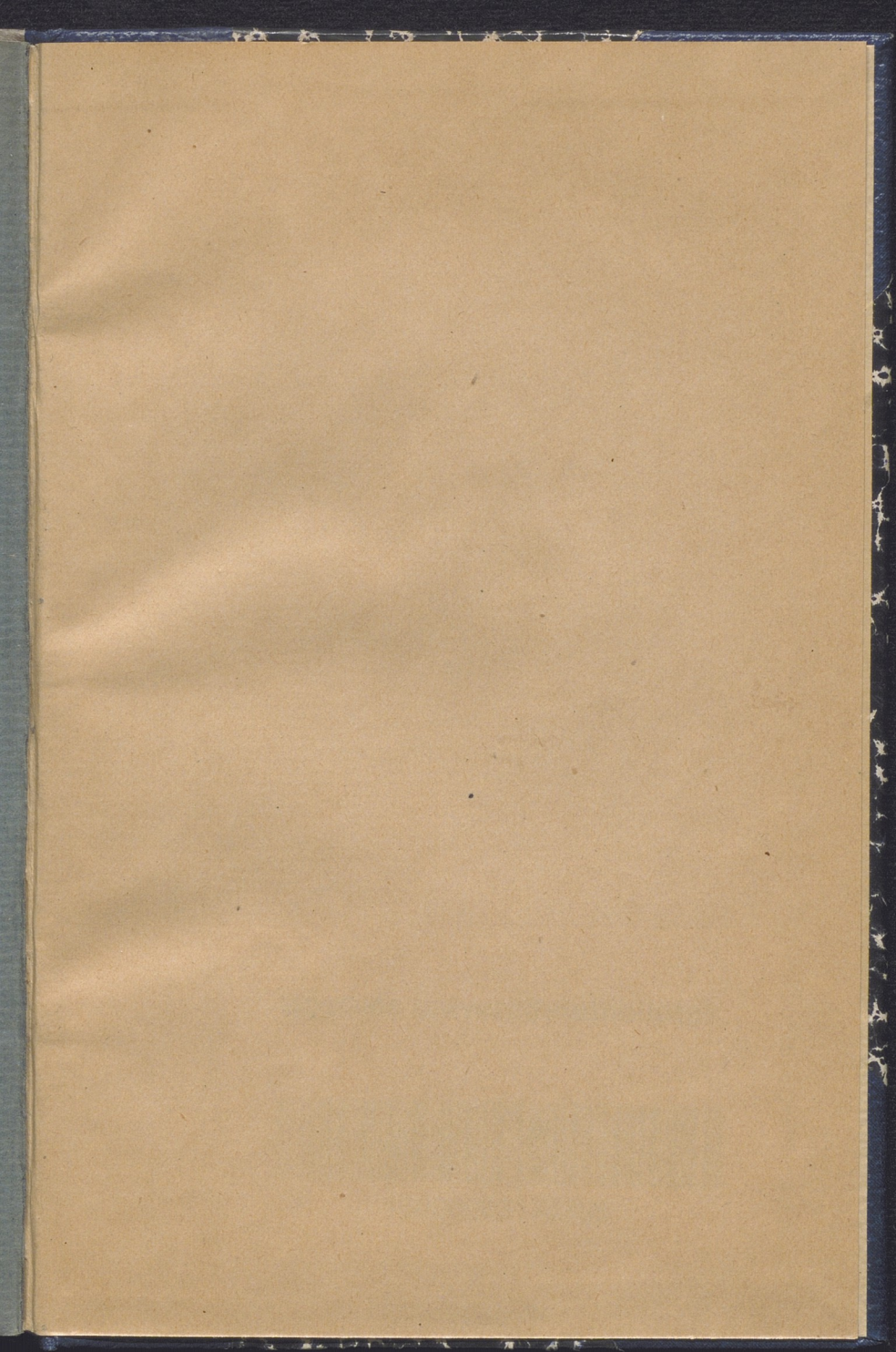
Tillägnan	7
Cypress	9
Förlåtelse	10
Det tyngsta	12
Gamla visor	13
Parken	15
Ynglingen till kvinnan	17
Siaren	18
A Versailles	20
Si je vous aime, Zémire	22
Bellmansstaden	23
Snönatt	25
Till en slocknad genius	27
Fyra dikter	28
Väntan	32
Till en forndiktare	35
Till ett kristallglas	36

Tersites till sin älskarinna	38
Den öfvergifna	40
Dionysos till sina följeslagare	42
Tal till mitt hjärta	44
Solhälsning	46
Sordin	48
Mänskan talade	49
Förklaring	51

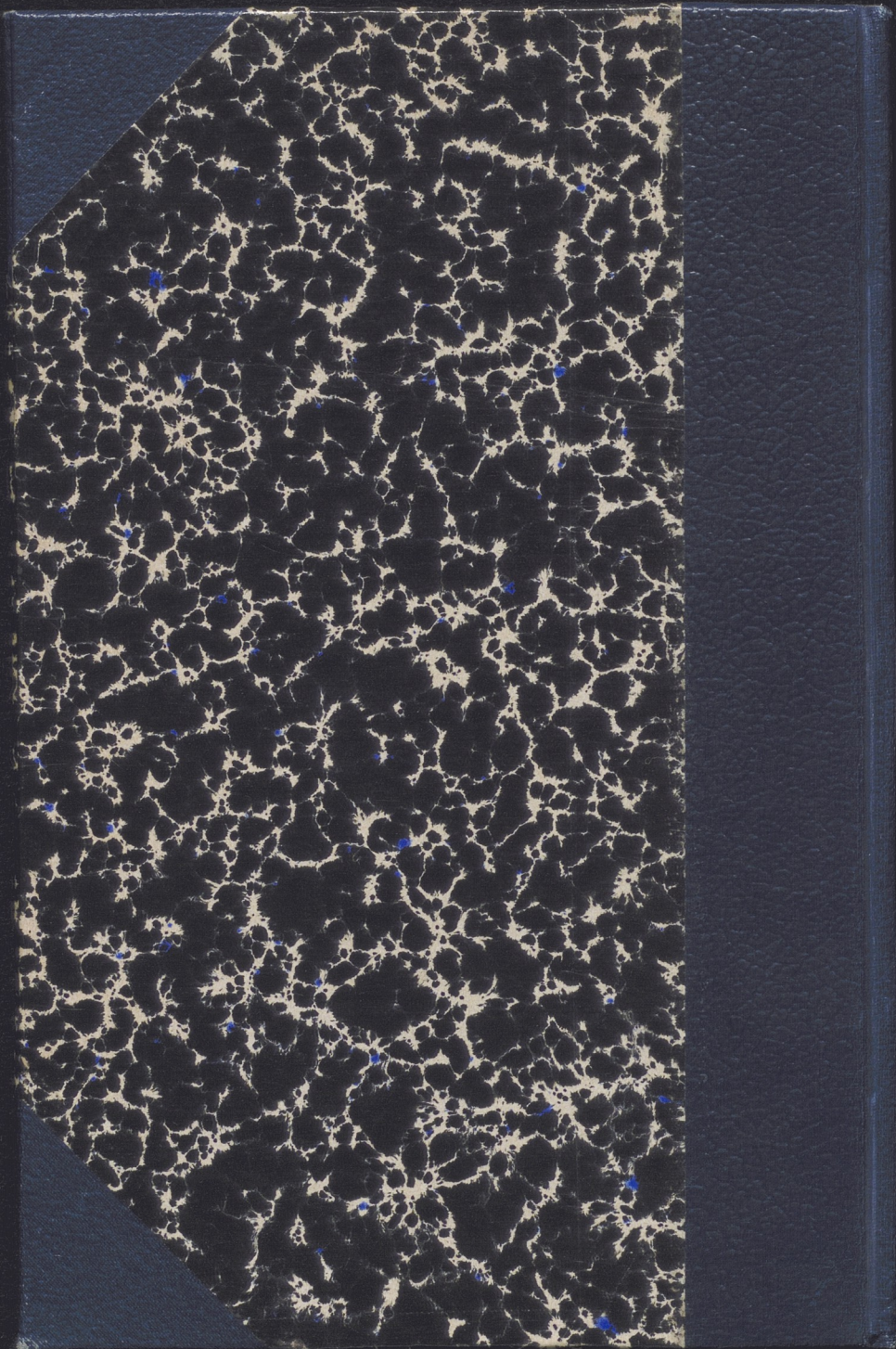
for
for
Dexter

Uppsala universitetsbibliotek

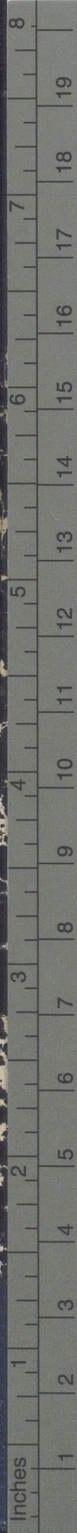
16000003172396

MOELLER. MINNENA.

1909.

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black

TIFFEN® Gray Scale

© The Tiffen Company, 2007

A	1	2	3	4	5	6	M	8	9	10	G	K	C	Y	M	17	18	19

